

[Oluf Pedersen.]

imellem at spare på de offentlige udgifter og mindske statskreditten eller at tage højere skatter og inddrage af købekraften ved gennemførelse af grundskyld. Den falske købekraft er der jo ingen arbejde bagved. Hvis man vil gennemføre en sådan politik, kan man efter min vurdering spare sig de udenomsforanstaltninger, man her har foreslået.

Det er vigtigt, at man holder orden, og det er også vigtigt, at der er balance i den offentlige husholdning, men når den højtærede finansminister kommer og siger, at med et overskud på 180 mill. kr. er der balance, glemmer den højtærede minister den afskrivning, som bør finde sted på boliglånene. Hvis de 1 200 mill. kr., som er udlånt i løbet af et år, skulle afskrives med de to trediedele, ville det kræve en afskrivning på 800 mill. kr., og så blev der jo underskud i stedet for. Når sparsommeligheden skal fremmes, burde der i hvert fald være større afdrag på byggeobligationerne.

Venstre og konservative siger: den socialdemokratiske regering har ført os ud i uføret, og det må rettes op. Man kan med samme ret sige: venstre og konservative har ved at optage statslån for at hjælpe på misèren snydt sig fra ansvaret og væltet vanskelighederne over på efterfølgerne. Man kan også sige det på den måde, og det vil jeg være tilbøjelig til, at de er såmænd lige gode eller lige dårlige. Jeg tror endda, at venstre og konservative er de værste, for socialdemokraterne tilsigter velstand indenfor den grænse, det er muligt, medens de andre tilsigter fattigdom.

Jeg vil gerne have et bestemt løfte fra den socialdemokratiske regering, hvorved den forpligter sig til ikke at ødelægge landets pengevæsen. Hvis den har nogle teorier, der ikke duer, må man stille det krav, at den holder disse teorier indenfor en sådan grænse, at de ikke ødelægger vort lands pengevæsen. Det synes jeg de let må kunne gøre.

I dette øjeblik, hvor vi altså snakker om vanskelighederne, har vi efter min mening i Danmark den største velstand, de største indkomster, den højeste levestandard, vi nogensinde har haft; det skal ikke være meget forkert. Lad os sige, at vi i årets løb kommer op på en nationalindkomst på omkring 30 milliarder kr. Man bruger 25 pct. til

investering og måske 77 pct. til forbrug, det giver over 100 pct. For at få balance skal man blot have det ned til de 100, så er vanskelighederne overstået, man skal ikke gøre dem større, end de er. Men det er helt urimeligt at gå den vej, som venstres og de konservatives regering var inde på: at sænke landets velstand for at klare vanskelighederne. Vi fik en nedgang i produktionen på 700—800 mill. kr. eller deromkring. Det er ikke den måde, vi skal løse vanskelighederne på, og jeg vil advare imod, at man prøver at komme den vej ud denne gang.

Lad mig sige tilsidst, at jeg mener, vi må gå den samme vej, som retsforbundet foreslog i 1950. Vi har prøvet de andres veje, og det har vist sig, at de dueede ikke. Vi må, som retsforbundet foreslog i 1950, for det første begrænse pengeudpumpningen, for det andet standse tilskuddene til varekøb og -salg, for det tredje kræve streng offentlig sparsommelighed. Da man sad og hørte på forhandlingen i aftes, var det i grunden morsomt at konstatere, at alle ordførerne ligesom kredsede om dette, at det var det, der skulle til. Det er måske lidt ondsksfuldt at sige, at det er tilslutning til det, vi sagde dengang, men det er det jo! Man taler om syndere, der omvender sig, men det kniber sommetider med at holde linien. Jeg har lige nævnt „Berlingske Tidende“. Jeg så, at der i dag stod en leder, som var udmærket, og som gik ud på, at det offentlige skal spare, og på næste side stod der en anden artikel, der kunne læses som en anbefaling for, at staten skulle ofre 1 mill. kr. på at lave et hotel i Grønland! Så skulle staten altså til at drive hotelvirksomhed. Det er ikke at spare, det er en sikker underskudsforretning.

Valutamæssigt er alt det, der kan spares, godt, og her gælder ingen særlige love for forsvaret. Der er nogle, der mener, at når man sparer på den slags, er det bedre end andet. Nej, det er det ikke, men det er lige så godt. Det er jo rigtigt, som vi sagde fra retsforbundets side, at vi må — det synes jeg ville være et fremskridt — ændre vort forsvarsvæsen, komme bort fra de dyre kaserner og i det hele taget anlægge en mere nøgtern vurdering af de begrænsede muligheder, vi har under en krig, sådan som det ligger i øjeblikket. Jeg har sagt for mit eget